בין הדקלים

עלון קיבוץ עין המפרץ 92 שנה להיווסד הקיבוץ

כשמתחילה שנת לימודים חדשה

טקס מרגש בבי"ס גוונים בבוקר ה-1.9 ולאחר מכן הפגנה

BRING THEM HOME NOW

הקרטונים הצהובים עוצבו והוכנו בימא

עלון מס' 26 (3375)

ג' אלול תשפ"ד, 6 ספטמבר 2024

מאמרכת

שלום לקוראים,

לא יודע אם שמתם לב, אבל העלון הנוכחי יוצא באיחור של שבוע בשל סיבות פרסונליות, מתנצלים. בשלושת השבועות האחרונים איבדנו שני חברים יקרים – **שולה בן אשר ז"ל ומאיר כץ ז"ל.** ניחומים למשפחות. חלק מהעלון מוקדש לזכרם – יהי זכרם ברוך.

אוגוסט מאחורינו, וכולנו מחכים לרוחות הסתיו שאי פה אי שם ובמיוחד בערבים, אנו חשים בהן ברחבי הקיבוץ. הסתיו גם מחזיר את הילדים למשטר לימודים, שלוקה בארצנו, בזכות הממשלה הנאורה שלנו, על שריה הכושלים, שרוחות הימין הקיצוני מתקיימים בה, עם רב חובל אטום רגש. לאן הגענו? ותרשו לי לצטט קטע קטן מהכתבה של **אסא** – "בבוקר זה בו אני כותב, 1.9.24, אני מביט בתקשורת ולא יכול להכחיש: עשרה צעירים שניבטים אלי, שנהרגו ביממה האחרונה, ארבעה אנשי ביטחון ושישה חטופים מתים..." טוב, הזכויות שמורות, אז לא אמשיך, "ודי לרמיזה בקריצה". מתוך הכתבה "**האחד בספטמבר 2024 – בוקר קשה**".

כפי שנאמר לעיל, הילדים חוזרים לשולחן הלימודים, ולפיכך הגיע לעלון סיכום ממערכת החינוך, פרי עטה של **רונית רייז**. עין המפרץ נמצא, למזלנו, במקום טוב, וכך אנו נרתמים גם לפתרון ילדי היישובים המפונים ע"י הסבה של מבנים קיימים לכיתות לימוד ולבית ספר "**שלום עליכם**", הממוקם במקור בבצת.

כמו הילדים הקטנים כך גם הגדולים מסיימים את הפגרה, וחוזרים לפעילויות המבורכות בניהול צוות סבבא בראשות **מיכאל**. איזה כיף זה להיות תלמיד בגיל הזה! באגף הבריאות, להבדיל, לא יצאו לחופשה, ו**שימרית** מדווחת על העבודה והפעילות שהתרחשה לאחרונה. על מפעל של עזרה הדדית, שכל כך חשוב בימים אלה, מדווחת **רויטל לוי** בכתבה "**קיבוץ מחבק קיבוץ**". מאוד מרגש ומעצים; **פניה זוהר** מהרהרת, בנימה אישית, על הקהילה שלנו, וטוב אם תתייחסו לכך.

"למזלי" הדף נגמר ☺, ואתם (אם קראתם עד עכשיו) מוזמנים לשטוף בעיניים שלכם את מה שמונח לפניכם.

שבת שלום,
מוכה

ברכת החלמה מלאה שלוחה לכל חולינו.

לחיילינו, באשר הם, שלוחה ברכת שלום ושלווה.
שובו הביתה בשלום.

מה קורה- (לפי סדר העמודים)

3	דף תרבות
4	קול קורא לרכז ועדת תכנון
5	שאילתא
6-8	שולה בן אשר ז"ל
9	תודות
10-15	מאיר כץ ז"ל
16	ה-1 בספטמבר – בוקר קשה
17	מהתברואה
18	מאגף הבריאות
18	קיבוץ מחבק קיבוץ
19	בנימה אישית
20	ממערכת החינוך
21	סבבא
22	עולים לכיתה א'

עורך: מוכה אלר, מזכירת מערכת: דפי עציוני. פנימי, אין להעתיק או לפרסם ללא אישור מוסדות הקיבוץ. כתובתנו בדואר האלקטרוני: alon@ein.co.il

דקתרבות

ביום רביעי 11/09 ב-20:30 ניפגש שוב **לערב סרט**, והפעם מבצע סבתא.
למה מבצע סבתא? כי בחמישי שאחרי יגיע אלינו דרור שאול, יוצר הסרט, לערב קורע מצחוק, ואנחנו רוצות שתהיו מוכנים לכל השאלות שהוא ישאל.

נותר לקבוע רק דבר אחד- איפה מקרינים (חדר אוכל, מועדון, דשא גדול). המיקום יקבע לפי כמות הנרשמים, אז מהרו להירשם עד יום ראשון הקרוב בלינק נשלח במקומי/פייסבוק.

חמישי 19/09 ב-20:30 - **אירוע סוף הקיץ בבריכה**.
ניפגש ב-20:30, נרים כוסית לקראת השנה החדשה,
וב-21:00 - ערב של צחוקים עם דרור שאול, יוצר מבצע סבתא - מבצע סבתא הסיפור האמיתי.

שבת 21/09 ב-20:00 במועדון -
הרצאתה של אתי רז - הסיפור של עידן, דרך סיפורה של אתי.
ניגע באומץ, בכאב ובשכול, ונלמד איך בוחרים בחיים.

חג הקיבוץ - 23/09 (שני)

אחר הצהריים מלא בסדנאות באזור חדר האוכל, פרטים בהמשך

דנה & דנה,
מנהלות תרבות עין המפרץ

מסיימים את גן רימון ←

כמדי שנה, ילדי גן רימון הבוגרים ביצעו מעין פרויקט סיום בגן עם הצוות וההורים. השנה התכנסו החבריה, וארגנו וייפו את הגינה בכניסה לגן.

← תוצר מוצלח מסדנת "מייקאתון" – סדנת יצירה בקרטון.

קול קורא לרכז ועדת תכנון

ייעוד התפקיד:

1. אחריות כוללת על תחום מבני הציבור והמרחב הציבורי.
2. קידום תכנון פרויקטים בכפוף לצרכים ולהחלטות הקיבוץ, ובהתאם לכללים המחייבים.
3. מעקב ובקרה על הליכי התכנון והביצוע.

תחומי אחריות:

- ניהול מערכת מוסדרת של תכנון על פי חוקי התכנון והבניה, התב"עות החלות בישוב והחלטות פנים קיבוציות.
- ריכוז וקידום חשיבה בנושאים מערכתיים הקשורים לתוכנית אב ותוכנית בינוי, בראייה אסטרטגית של התפתחות הקיבוץ.
- כתובת לבקשות ואישור בנושא תכנון ממוסדות, ענפים וחברים ביישוב.
- ניהול ארכיון נהלים, תכניות ומסמכים בנושאי תכנון.
- שותפות בקידום פרויקטי שדרוג תשתיות בהיבט התכנוני – כולל מיפוי המצב הקיים, ויצירת תכנון רב מערכתי לשדרוג התשתיות בישוב (חשמל, מים, ניקוז, דרכים, תקשורת ועוד).
- מעקב למניעת חריגות בניה, וטיפול בחריגות - במקרה שיהיו - מול החברים הרלוונטיים, מוסדות הקיבוץ, והוועדה המקומית במועצה.
- שמירה/עדכון נוהל הבניה והסדרים לבניה ושיפוץ מבנים פרטיים וציבוריים בכל המגזרים, לרבות הנהלים לטיפול בתשתיות וחזות הישוב.
- ניהול קשרים עם מוסדות התכנון החיצוניים, לרבות סמכות לאישור חתימה על תוכניות.
- אחריות על נראות ואסתטיקה של הקיבוץ, כולל תחום אומנות ושימור.
- הובלת תכנון ייעוד מבני ציבור, בהתאם לפרוגרמה שאושרה בשיחת קיבוץ.

* רכז הועדה הוא שותף להכנת תב"ע חדשה לקיבוץ שמובלת באחריות ועדת הקרקעות.

כישורים נדרשים:

- שליטה בתקנות בניה החלות על הקיבוץ ועל החברים (נלמד)
- אסרטיביות, יכולת ניהולית ומנהיגות.
- יכולת סדר וארגון, כולל ניהול מעקב שיטתי וניהול ישיבות
- ראייה קיבוצית
- יכולת עבודת צוות
- יכולת התמודדות עם מצבי קונפליקט ופתרונם
- אמינות, יושר ויחסי אנוש טובים
- זמינות לפגישות עבודה במהלך יום העבודה
- בעל/ת רקע בתחום – כגון: הנדסת בנין/ אדריכלות / אדריכלות נוף/ עיצוב פנים/ ניסיון ניהולי קודם בתחום - יתרון

ממשקים פנימיים: מנהל קהילה, מנהל תפעול קהילה, מנהל עסקים, מרכז ו. דיור. מנהל אגף בינוי ותשתיות, מנהל בטיחות, אחראי קרקעות.

ממשקים חיצוניים: ועדה מקומית, מפקחת הועדה המקומית.

חבר מתוקף תפקידו בהרכבים הבאים:

- צוות קרקעות/השכרות
- צוות אגף תשתיות
- צוות תב"ע
- צוות היגוי תשתיות

הרכב ועדת תכנון:
רכז הועדה,
מתוקף תפקידם: מנהל תפעול קהילה, מנהל אגף בינוי ותשתיות, רכז המקרקעין, מנהל תשתיות, מנהל הנוי, מתאם פרויקט שדרוג תשתיות, מתכנן(ת) הועדה, רכז ועדת דיור, 4 - 3 חברים שלא מתוקף תפקידם.

כפיפות – מנהל תפעול קהילה
היקף משרה - 40%. לאחר שנה ייבדק מחדש
קדנציה - 4 שנים
אופן הבחירה - אסיפת קיבוץ

קו"ח יש להגיש למש"א במייל: masha@ein.co.il

לועדת דיור שאלה - מדוע שני המגרשים ליד הבריכה הוצאו לאחרונה מהמכרז? אנחנו ומשפ' עומר ביקשנו לבטל את המכרז למגרש שבינינו, המקום הרבה יותר קטן, צפוף, ויקשה על כולנו. תקנו אותי אם אני טועה.

בברכה, אפרת אלגבע

מדובר בשני מכרזים שונים. מגרש 148 כבר נבחר לבניה בשנת 2022 במכרז הקודם.
במכרז המתקיים היום יצא קול קורא ראשוני ליורשים המעוניינים בהקצאת מגרש. נרשמו בשלב הראשון 10 אך עם פתיחת המכרז נרשמו רק 8, כך שנדרש היה להוריד 2 מגרשים. היות וכעת מבוצע שדרוג תשתיות בכל המתחם סביר היה גם להשלים בניה באזור זה, במגרש 138.

חבר הרעין "צבר" לשעבר, המתגורר ביום באנגליה, שלח לדרור הלייזר את התמונה המצורפת – הליצ'י של עין המפרץ מבבב בלונדון!

בית עין המפרץ אבל
עם לכתה של חברתנו

שולה בן אשר ז״ל

בתאריך 18.8.2024
י״ד אב תשפ״ד
תנחומים למשפחה
יהי זכרה ברוך

שולה בן אשר ז"ל - סיפור חייה

שולה נולדה ב-2/1/1936 בבי״ח 'מולדה' על הכרמל, בתקופה בה הקיבוץ היה בקריית חיים, בת בכורה להוריה בלקה וזאב גל.

בזיכרונותיה מספרת שולה על שנות הילדות הראשונות האלה בקרית חיים, שהיתה כולה חולות. היא זוכרת את הבית בן שתי הקומות שהיה בית הילדים שם, את הצריף בו גרו ההורים, ואת החול החם ברגליה היחפות כשרצה באמצע היום בהתגנבות לאמא שלה, שהיתה לה 'שבת' באותו היום, כי לא הסכימו לילדים להפריע להורים בשבת...

כשהקיבוץ עלה על הקרקע בעין המפרץ הילדים גרו בבית הגדול, הבניין הראשון שנבנה בקיבוץ. היא מספרת על תקופת מלחמת העולם השנייה. הילדים גרו בקומה למעלה, השירותים היו למטה והיא פחדה לרדת אליהם, והמקלט היה חדר המדרגות. באזעקות היו שמים על כל מדרגה ילד אחד. הזיכרונות מהילדות הם זיכרונות טובים, לדבריה. שולה גדלה כל השנים בקיבוץ והתחנכה במוסד החינוכי נעמן. שנות הילדות עברו עליה במשחקים ברחבי הקיבוץ, בלימודים ובפעילות חברתית.

בהיותה כבת עשר נולדו שתי אחיותיה הצעירות, תמי וחנה.

שולה מספרת על אבא שהיה פעיל ב'הגנה' ומגיע מעט הביתה, בעיקר בסופי שבוע. מדי פעם נסעו היא ואמא שלה עם אבא לנסיעות שונות, שבדיעבד הבינה כי היה 'סליק' של כלי נשק בתוך האוטו, והן היוו כיסוי לעיני הבריטים בתחנות הביקורת, כעין נסיעה משפחתית תמימה. אבא היה תמיד 'בחוץ', והיה מביא שוקולדים וסוכריות כשהגיע הביתה. שולה הקפידה לחלק הכל לילדים, ורק מה שנשאר אחרי שכולם קיבלו היה בשבילה.

תמי וחנה נולדו בהפרש שנים קטן. כשחנה היתה בת 6 שבועות ולוול, זאב, נסע לשנה לאירופה ועסק בהברחת יהודים ממחנות העקורים אחרי המלחמה במסגרת 'עליה ב'. כשחזר התגייס לצה״ל. שולה מספרת שבכל שנות ילדותה אבא לא היה כמעט בבית. זה לא הפריע לקשר חם ואוהב ביניהם, וכדבריה - ״אהבתי את ההורים אהבת נפש״.

כנערה היתה תמיד פעילה בקבוצה החינוכית ובמוסד, היתה בועדת תרבות, הדפיסה את העלון, השתתפה במקהלה והופיעה הרבה באירועי תרבות. חיי החברה היו עשירים מאד בכל ימות השבוע. שולה גם הדריכה בקן השומר הצעיר בעכו, ובשנת י״ב הדריכה שנה שלמה בתנועה בחולון. לדבריה, עשתה הכל עם כל הנשמה, מילדות היתה 'ילדה טובה ותלמידה טובה'. היא מספרת בזיכרונותיה על ישראל רינג, שהיה המחנך שלה מכתה ו' ובשנות המוסד, והיא זוכרת מאד לטובה את הידע הרב שהעביר להם, כולל קונצרטים של מוזיקה קלאסית, שכל חייה ידעה לזמזם יצירות רבות מאז, ואת ההרגלים שהקנה להם. כל השנים, היא מספרת, נהגה להגיע 5 דקות לפני הזמן לכל מקום – הרגל מכתה ו'.

בצבא היתה בבה"ד 12 במשך כל השירות, שהוא בסיס הדרכה לנשים. שם עשתה קורס מ"כיות, הדריכה בקורסי מ"כיות ואף בקורס קצינות, למרות שלא היתה קצינה, וקיבלה דרגות קצונה בסיום הקורס יחד עם החניכות שלה.

אחרי הצבא חזרה לתורנות בחדר האוכל ועבדה במטבח. היו לה רצונות ללמוד - אבל לא מה שהקיבוץ רצה, ולא הלכה ללמוד.

ב-1956 נישאה לאריה זלינגר, ב-1959 נולד בנה הבכור אביטל וב-1962 נולדה גלית. אריה למד בוינגייט באותן שנים, וכשסיים עזבו יחד את עין המפרץ וחיו באושה שנתיים. שהתפרק הקשר ביניהם חזרה שולה לעין המפרץ עם שני הילדים.

באותן שנים התחילה לעבוד כמזכירה במילואות ובמקביל מילאה תפקידים שונים בקיבוץ. לאורך שנות חייה בקיבוץ המשיכה למלא תפקידים בועדות שונות כגון חברה במזכירות המצומצמת, ו. חברים, עורכת העלון, שנים הדפיסה את עלון הקיבוץ, ועוד.

ב-1967 נישאה לנדב ונולדו להם שתי בנות – שרי ודנה.

באותן שנים הפסיקה לעבוד במילואות ועברה לקומונה. שולה ריכזה כמה שנים את הקומונה, עבדה קצת בחינוך וב–1977 התחילה לעבוד בימא. היא התמידה בימא 37 שנים עד יציאתה לפנסיה, והכירה את המפעל היטב בתפקידיה השונים. שנים רבות היתה "המשרד" של ימא, ליוותה כמה מנהלי ייצור ואחר כך עברה לבקרה של אחרי הייצור. בשנים הראשונות העבודה המשרדית היתה ידנית, ושולה הדפיסה את הפרוטוקולים ואת כל מה שהיה נחוץ. עם השנים עברה עם כל המפעל לעידן המחשבים. בפרידה כתבו לה מילים חמות, ביניהן: "...את היית "המשרד" שבזמנו שירת את כל המנהלים וכשהגעת לימא הכל היה ידני... לכן אין פלא שאת מכירה ומבינה את כל התהליכים ואת כל השלבים, ויודעת לעשות בראש דברים שהיום מבוצעים רק ע"י מחשבים. ליווית את ימא בקפיצות הגדולות בעיתות מלחמה ושלום, תמיד עניינית, תמיד קפדנית, עזרת להביא את המפעל למה שהוא היום!"

היה לשולה פן אמנותי - במשך השנים אהבה לעסוק במלאכות יד שונות, כמו ריקמה וקצת סריגה ובעיקר בקרמיקה פיסולית, בה עסקה הרבה מאז שיצאה לפנסיה, וגם בציור ניסתה את כוחה.

עם השינויים באורחות החיים בקיבוץ זרמה, לדבריה, רק היה לה חשוב שלא יפרקו את המבנה הארגוני והועדות לפני שבונים תחליפים מתאימים, שלחברים תהיה כתובת אמינה שרואה אותם ואת צרכיהם, ועובדת בשבילם.

שולה היתה אמא וסבתא גאה וחמה לילדיה, לנכדיה ולניניה. היתה גאה בהישגים הגדולים של אביטל בכדורעף ובכל מעשיהם והישגיהם של ילדיה ונכדיה. בשנים האחרונות חלתה, ולדאבונה נאלצה לשהות זמן רב ב'ביתנו'.

אתכם אנחנו בעצב ובצער, נדב, גלית, אביטל, שרי ודנה ובני זוגכם, תמי ומשה, חנהל'ה ואביק, הנכדים והנינים, משפחת בן אשר, וכל המשפחה הרחבה והחברים הקרובים והרחוקים. לכי לשלום, שולה יקרה, נזכור אותך תמיד לטובה, אישה יפה מבפנים ומבחוץ!

כתבה: רחלי גזית.

נדב ספד:

שולינ'קה שלי,

זה בלתי נתפס שאני צריך להיפרד ממך. אלה היו חיים משותפים עם המון אהבה, הבנה, התחשבות וויתורים. כל ההחלטות היו בהרמוניה. היית דעתנית, חכמה ובעלת עקרונות.

גידלנו יחד 4 ילדים נהדרים, יש לנו 11 נכדים נפלאים ו-10 נינים. המשפחה היתה האהבה הגדולה שלך. היית כל כך גאה. כל השנים זו את שרשמה ושמרה על תאריכי הלידה והקשר

ההדוק, שמא נפספס איזו יומהולדת. בשנה האחרונה העברת אלי את האחריות לקשר, והיית גאה שאני עומד בציפיות שלך.

בחיים עמדנו בפני המון החלטות משותפות. זו את שדרשת שנבנה ממ״ד ושתהיה מרפסת לידו – כמה שצדקת.

אהבנו לצאת לבילויים, לסרטים. מאז שיצאנו לפנסיה החלטנו שאנחנו נוסעים כל שבוע לטיול או לסרט. כמה נהנינו מהבילויים המשותפים ומכוס הקפה והעוגה אחרי הבילוי.

היית אומנית בנשמתך, ברקימת תמונות נפלאות ומפות סרוגות, שהן אומנות נפלאה. היית חובבת קישוטים, הבית מלא בנחושת ודברי זכוכית מכל הסוגים. עם העין החדה שלך הבאת דברים נפלאים, וכל כך נהנית מכל קישוט חדש. במשך השנים התמסרת לעבודות הקרמיקה, כשאת מבלה בבית המלאכה שעות ונהנית מכל רגע של עשייה. יצירותייך ממלאות את ביתנו ותמיד יזכירו לי אותך. תמיד היית צנועה, אמרת – אני לא צריכה פרסים לעבודות שלי ולא תערוכה. הפעם היחידה בה הסכמת להציג עבודות היתה בתערוכה בנגריה, וקיבלת פידבקים נפלאים.

בשנים האחרונות בריאותך החלה להידרדר. אלו היו שנים של התמודדות לשנינו, בתי חולים – ואת שנאת בתי חולים. תמיד הצלחת להשתקם באורח פלא ולחזור לחייך הרגילים. עד הפעם האחרונה, לאחר זריקת הקורונה, כשמצבך הידרדר ונאלצנו להיכנס לביתנו. כל כך רצית להיות בבית. ניסיתי כמה שיותר לתת לך את החוויה של הבית, ניסינו לבלות כמה שיותר גם במצב הלא פשוט בו היית, וזה היה נהדר לשנינו.

כשנכנסת לביתנו גילית מחדש את יכולת הציור שלך. ציירת עשרות ציורים ששמורים אצלי ותלויים על קירות הבית – ושוב, היצירה נתנה לך סיפוק, וזה היה תענוג לראות את האומנות החדשה שלך.

נהנינו מהביקורים אצל הבנות, זה נתן לך אושר. ארוחות הערב המשותפות, כל בילוי קטן העלה חיוך על שפתייך. כל כך אהבת לראות את נכדייך גדלים, וכולם אהבו ואוהבים אותך בלי קץ.

איך ממשיכים הלאה בלעדייך, אצלי זה לא נתפס. דבר אחד אני יכול לומר לעצמי, שאהבתי אותך אהבת נפש, גם ברגעייך האחרונים. הסבל שחווית בימייך האחרונים היה קשה, והיה קשה לראותך סובלת מבלי יכולת לעזור בצורה ממשית.

שולינ׳קה שלי, הסבל נגמר. נוחי על משכבך בשלום, נזכור ונאהב אותך תמיד ולעד.

נחמה ספדה:

שולה,

את אשת משפחה. אהבת את משפחתך הגדולה והענפה, שהיתה עבורך עולם ומלואו. אך האהבה והיחד שלך ושל נדב היתה יפה ונוגעת. כשנחלשת עשיתם הכל כדי להישאר בקן המשפחתי שבניתם יחדיו. המציאות הכתיבה מעבר לביתינו. ההסתגלות היתה לא קלה. עם הזמן למדת לראות את הטוב בטיפול ובמסירות של הצוות שליווה אותך במקום. אנחנו, המשפחה, מודים לעובדות ביתנו מעומק הלב.

נדב, או נדוש, כך קראת לו עד הדקות האחרונות, היה עוגן איתן עבורך. ברגישות, מסירות ודאגה אין סופית לכל צרכייך ומכאובייך, דאג שתמשיכי ליהנות ולהיות שותפה במתרחש בשבילים ובביתכם האוהב.

נדב אחי הגדול, אוהבת ומחבקת.

אנו רוצים להודות **לטלי ולעובדי ביתנו**. שולה ואני, נדב, היינו בביתנו כ-4 שנים, בהן שולה קיבלה טיפול אוהב ומסור. הייתם בשבילה לכל דבר ולכל מצוקה. תבורכו על העשיה והמסירות שלכם, והטוב שאתם עושים ככל יכולתכם.

תבורכו - נדב והמשפחה

זמן תודות

לעובדות "ביתנו", המנהלת טלי, האחות מרוואה וד"ר ענבל היקדות

אבא הגיע ל"ביתנו" בחצי השנה האחרונה לחייו. לא נסתיר, שההחלטה על כך התקבלה בלב כבד ועם לא מעט חששות. אבא תמיד נתן לנו הכל, והרגשנו שאולי אנחנו לא עושים מספיק.

הקליטה של אבא, שנשאר דעתן ועקשן כמעט עד הסוף, לא היתה פשוטה - דרשה מהצוות המון סבלנות, יכולת הכלה, וכן, גם כוח פיזי לא מבוטל. לאט לאט התגברנו ביחד על המהמורות. לאורך הדרך העצובה היתה תמיד הרגשה של שיתוף, שיח פורה וניסיון אמיתי לריכוך הקשיים ומציאת פתרונות. הרגשנו, שאתן תמיד ובכל שעה שם בשביל אבא ובשבילנו, נותנות לנו יד אמיתית של אהבה וחמלה ללא שיפוטיות או ביקורתיות.

תודה לכן על הזכות הגדולה להזדקן בכבוד פה קרוב לבית.

צחקנו ביננו, שאבא היה ממש נהנה מהשבעה. לשבת עם חברים ותיקים, לנשנש ולקשקש במרחב הנוח, הנקי והממוזג של המועדון. אין הרבה אפשרויות טובות יותר בחום הכבד של אוגוסט...

תודה רבה **לרחלי גזית, אורלי רוזנפלד, קובי ג'אנו והצוות** על הסיוע בארגון טקס הלוויה על בוריו, ולצוות הבנות הנהדר על האירוח הנעים שלאחריו. הקהילתיות והערבות ההדדית הן חוזקות של ממש ברגעים שכאלו. תודתנו גם ל**נחמה**, שמנצחת על מערך המועדון, ומאפשרת לנו להנות ממנו במעגלי החיים של עצב ושמחה.

משפחת (שרה) כץ המורחבת

אוגוסט - נר זיכרון

כהן יחיאל (אבא של יוסף ואברשה כהן)	נפטר 10.9.1954	אלמוג יצחק (אידז'ו)	נפטר 2.9.2000
		כץ שפיס רוז'קה	נפטרה 13.9.2000
כהן הדסה (אמא של יוסף ואברשה כהן)	נפטרה 22.9.1955	פלד פנחס (פינק)	נפטר 24.9.2001
רוזן מרדכי	נפטר 3.9.1967	טל עמוס	נפטר 8.9.2002
כהן יהושע	נפל 15.9.1968	בר-זיו נואל	נפטר 21.9.2006
מירס עידית בתנו	נפטרה 27.9.1968	גזית יוסי	נפטר 26.9.2006
		פרייזר הנרי	נספה 9.9.2007
פרבר רגינה (אמא של תרצה בר-זיו)	נפטרה 3.9.1977	דרזדנר קלרה	נפטרה 24.9.2010
ארנון יוזק	נפטר 4.9.1978	שקד מרגלית	נפטרה 3.9.2014
אשכנזי רעיה	נפטרה 12.9.1991	ביטון-אלברג לילך	נפטרה 7.9.2018
בן אשר אידקה	נפטרה 29.9.1992	סוקר רות	נפטרה 18.9.2018
מילמן כרמלה	נפטרה 7.9.1993	בנאי שמעון	נפטר 16.9.2019
גולדברג יצחק	נפטר 29.9.1996	בר זיו תרצה	נפטרה 2.9.2021
רוזנפלד שביט	נספתה 21.9.1999	אטד שלומית	נפטרה 1.9.2022

יהי זכרם ברוך

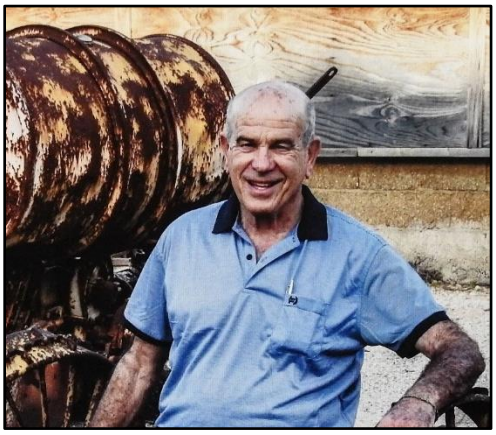

בית עין המפרץ אבל
עם לכתו של חברנו

מאיר כץ ז״ל

בתאריך 25.8.2024
כ״א אב תשפ״ד
תנחומים למשפחה, יהי זכרו ברוך

מאיר כץ ז"ל - סיפור חייו

מאיר נולד ב- 16/4/1945 בחיפה להוריו צבי (השו) והלה, אח לרמה ז״ל, שהיתה מבוגרת ממנו ב- 7 שנים. הקיבוץ עלה כבר על הקרקע כאן, בעין המפרץ, ומאיר זוכר אירועים רבים מתקופת הילדות בקיבוץ הקטן ואת החדר הקטנטן של הוריו, בלי שירותים ובלי מטבח. אביו היה נגר במקצועו ובנה לרמה ולמאיר צעצועים. בבית היתה תרבות של משחק השח-מט, לדבריו, ומגיל צעיר היה משחק עם אביו שח מט ומשחקים אחרים.

אביו בא מעיר קטנה בפולין בשם רוזבדוב, ואמו מקראקוב. משפחתו של אביו הצליחה להינצל ברובה מהנאצים. השו היה הבן הצעיר האהוב, והוריו שמרו עליו בבית. אחד מאחיו עלה ארצה והשו נסע לבקרו. בזמן שהותו בארץ ביקר את צבי רייז בעין המפרץ, איתו היה בידידות כי גדלו באותה עיר בפולין. השו התחיל לעבוד בקיבוץ וראה כי טוב. הוא ביקש להישאר, ונערכה הצבעה האם לקבל אותו. המצחיק הוא, שדווקא הלה התנגדה לקבלתו כי לא היה לו רקע תנועתי והוא בא מבית שונה מאד. הלה, אמו, היתה ב״השומר הצעיר״ ועלתה ארצה עם התנועה לפני המלחמה, דבר שהציל את חייה. כל משפחתה נספתה בשואה. היא היתה אדוקה מאד ביחסה לתנועה ולערכיה.

כדי להמחיש עד כמה היה הכל שונה בילדותו, מאיר מספר שכילד היו לו בעיות בעיניים והיה נוסע עם אמו לקופת חולים בחיפה. ליד התחנה היו רוכלים שמכרו פירות ומאיר ביקש מאמו לקנות לו אגס. ״רציתי פעם אחת לאכול אגס״ הוא מספר, אבל אמו אמרה שאסור לה לקנות שם כי זה ״שוק שחור״ – הרוכלים העלו מחירים ובקיבוץ הנחו את החברים לא לקנות מהם. כשלחץ עליה – וקנתה לו – ״היה זה טעם גן עדן שלא היה מורגל אליו״ הוא מספר, ואמו אמרה לו שלא יספר לאף אחד בקיבוץ, כי בשוק השחור אסור לקנות.

הקיבוץ היה קטן ותעלת מים השתרעה מאזור המוסך של היום ועד בריכת השחייה. הדרכים היו דרכי עפר ובגשם הכל היה בוץ. הילדים היו נפגשים אחר הצהריים ומשחקים בחוץ עד החושך במשחקים שונים, אותם מאיר אהב מאד. הוא אהב ללמוד ובמיוחד אהב לקרוא ספרים, וההורים הצליחו להביא ספרים רבים הביתה. כמו כן, אהב במיוחד ספורט ומשחקי כדור. הוא זוכר את המקלחת המשותפת של החברים ואיך כילדים הציצו להם, וגם איך התגנבו לחברים מאחורי החלונות הפתוחים של חדריהם והקשיבו לשיחותיהם.

צר המקום לספר את כל זיכרונותיו הרבים של מאיר מתקופת הילדות והנעורים במוסד החינוכי. החיים היו מעניינים ועשירים בחוויות. מאיר היה בין הכותבים בהומור בקבלות השבת על מה שהתרחש השבוע במוסד. מכתה ט׳ התחיל לעבוד בגד״ש אחרי הלימודים, עבודה קשה, לדבריו, בהעברת קווי השקיה ובעבודות שונות, ואחרי העבודה היו לו אימוני ספורט.

ב- 1964 התגייס לצבא, לנח״ל. הוא מספר שהיום הראשון בצה״ל היה היום הקשה ביותר שלו בצבא – הוא נשלח למחנה 80 וסודר לשמירה בשער כבר באותו הלילה. היה לילה גשום ומחלקה שיצאה לריצה נדרסה ע״י רכב זמן קצר לאחר מכן. מאיר חיבר בין הגורמים השונים בבסיס את

פעולות החילוץ של החיילים, שהיו ביניהם פצועים קשה, וזכה לשבחים מהמג״ד. אחר כך יצא לקורס מ״כים בשבטה. בתקופה זו כבר שיחק כדורעף בנבחרת ישראל והוציאו אותו ואת יונתן עצמון ז״ל לטורניר קדם אולימפי בהודו. זו היתה נסיעתו הראשונה לחו״ל. מהודו טסו לטהרן לטורניר נוסף.

מאיר חזר לקורס מ״כים, היה מ״כ במחנה 80, אחר כך סמל מחלקה ולאחר מכן ההתאחדות לספורט הוציאה אותו לקורס מד״סים בוינגייט, שאחריו היה מדריך ספורט בבסיס. בתקופת הצבא היה מאיר שחקן כדורעף בנבחרת הבוגרים של ישראל. לדבריו, אלה היו השנים הטובות ביותר של נבחרת הכדורעף של ישראל, עם ההישגים הטובים ביותר. הם ניצחו באותן שנים מעצמות כדורעף כמו צרפת, הולנד, איטליה, ועוד.

אחרי הצבא חזר לקיבוץ ישר לגד״ש. העבודה היתה קשה ביום, ובלילות הלך להתאמן והשתתף במשחקים שדרשו נסיעות ארוכות. כל הקבוצה יצאה לשנת שירות בקיבוץ חורשים, ונדרשה שיחת קיבוץ כדי לשחרר את מאיר להישאר בקיבוץ לשחק בנבחרת עין המפרץ, שהיתה בליגה הלאומית, ולהמשיך לשחק בנבחרת ישראל.

שנה אחרי הצבא פרצה מלחמת ששת הימים, ומאיר גויס למילואים לחטיבה 45, חטיבת שריון וזחל״מים. כסמל הוא מונה מיד למפקד זחל״ם למרות שמעולם לא עבר שום השתלמות בזחל״מים. בחודש שעבר עד שהתחילה המלחמה הם התאמנו אימונים קשים. יום אחד הגיע בחור ממשמר העמק, שכן עבר קורס בזחל״מים, ומאיר ביקש ממנו להיות מפקד הזחל״ם במקומו.

ב – 6 ביוני, ביום בו פרצה המלחמה, עבר הגדוד קרבות קשים בכיבוש כפר גדול בשם יעבד, כשהם בדרכם לכיבוש שכם. בכפר היו פלוגות של הלגיון הירדני שירו עליהם, ובמהלכו, בחושך מוחלט, הזחל״ם של מאיר התהפך. מאיר וחיילים נוספים נתקעו מתחת לזחל״ם בתוך בוץ. במאמץ רב הצליחו לצאת משם, ובהמשך הקרב חווה מאיר חוויות קשות. הבחור ממשמר העמק שישב במקומו נהרג בהתהפכות הזחל״ם, ובסופו של הקרב האומלל הזה היו נפגעים רבים, הרוגים ופצועים. מאיר השתתף בקרבות נוספים באותו אזור עד שהגיעה פקודה, והחטיבה הועברה לרמת הגולן להמשך הלחימה. הם לחמו בכיבוש הרמה והגיעו לתל פאחר, רגע לאחר סיום הקרב העקוב מדם שהיה שם לחטיבת גולני. מאיר נשאר ברמה עד שהגיעה פתאום הודעה לשחרר אותו לטורניר חשוב של נבחרת ישראל בתורכיה, וכך הסתיימה מלחמת ששת הימים עבורו.

ב- 1970 קיבל מלגה מההתאחדות לספורט ויצא ללמוד באונ׳ חיפה לתואר ראשון בהיסטוריה, ולאחריו גם הכשרת מורים וקבלת תעודת הוראה. לפי החלטת הקיבוץ, הלימודים היו משולבים בעבודה, כך שמאיר למד בימים וחרש בגד״ש בלילות.

ב- 1970 גם הכיר את שרה, ששירתה בנח״ל באדמית. עין המפרץ אימצו את אדמית באותן שנים והיה ערב ריקודים שחברי אדמית הוזמנו אליו. מאיר יצר קשר עם שרה ועוד באותה שנה התחתנו. החתונה היתה חתונה גדולה, של 7 זוגות בקיבוץ. במשך השנים נולדו להם 4 ילדים: יובל, נועם, שירי ותומר. המשפחה גדלה, כל הילדים נישאו, ולהוציא את יובל שחי ברמת גן, שלושת הילדים האחרים חיים בעין המפרץ. מאיר זכה להיות סבא לתשעה נכדים וליהנות ממשפחתו הגדולה.

ב- 1973 נקרא להוראה במוסד נעמן, ומאז במשך כ-40 שנה היה מאיר מורה נערץ להיסטוריה, לתקשורת המונים ולאזרחות. מאיר היה מחנך אהוב ומוערך מאד במשך עשרות שנים, וחינך 5 כתות, כל אחת במשך כמה שנים. מאיר ידע ליצור קשר טוב, מבין ומכבד עם בני הנוער, שרבים מהם שמרו לו אמונים לאורך השנים. הוא הצליח להגיע לליבם של נערים ונערות ולהשפיע עליהם להאמין בעצמם ולשנות את התנהגותם לדרכים חיוביות. מאיר היווה דמות משמעותית ביותר בחבר העובדים של מוסד נעמן, ובנוסף כתב כתבות רבות לעלון הקיבוץ בנושאים שקשורים לחינוך בגיל הנעורים, כמו המסעות לפולין, הויכוחים שהתנהלו פעם האם לקיים בחינות בגרות במוסד, על מהות עבודתו של המחנך, ועוד ועוד.

במלחמת יום הכיפורים היה עדיין בנבחרת ישראל בכדורעף ולכן לא גויס לשריון אלא ליחידה שאימנה חיילים בשטח, לשמור על הכושר שלהם בעזרת מכשירי ספורט שונים. היתה לו ניידת ספורט והוא עבר בין המוצבים ואימן את החיילים.

בעזרת גמולי השתלמות שקיבל במשך השנים ממשרד החינוך יצא ללמוד תקשורת המונים לתואר שני באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא למד יומיים בשבוע והמשיך ללמד בביה"ס. מאיר קיבל את פרס התלמיד המצטיין בתקשורת המונים והיה יכול לפתוח בקריירה לכיוון של מרצה באוניברסיטה, אך בחר להישאר בקיבוץ קרוב למשפחה. בהמשך עשה גם תואר ראשון בקולנוע. הוא היה בין המורים הראשונים בארץ שבנו את מקצוע תקשורת ההמונים וכתב את תכנית הלימודים בתחום ואת בחינת הבגרות במקצוע זה.

כל אותן שנים המשיך מאיר במקביל בפעילותו בכדורעף כשחקן בהפועל עין המפרץ, כמאמן הקבוצה, כשחקן בנבחרת ישראל וחמש שנים גם כמאמן נבחרת ישראל. היה מלמד ואחרי יום העבודה נוסע מדי שבוע לוינגייט, מעביר אימונים, נוסע לחו"ל. בשנים אלה היו הישגים טובים לנבחרת ישראל.

בתחילת שנות האלפיים חיפשו בקיבוץ מועמד לניהול ענף הביטוח. אמנם מאיר היה בשיא מבחינת תפקודו כמורה וכמחנך, אבל בעצת שרה החליט להציג את מועמדותו לתפקיד – מתוך מחשבה קדימה שבני הנוער צריכים מורים צעירים ממנו. הוא זכה במכרז והתחיל ללמוד לעומק את המקצוע החדש, שדרש ידע רב והתמקצעות רבה. במקביל לימד חצי משרה בבית חינוך אופק עד שיצא לפנסיה. ב"אופק" גם פתח מגמה לבגרות בתקשורת המונים.

עד לפני שנים אחדות היה מאיר איש הביטוח של הקיבוץ, יחד עם שרה, ודאג באחריות רבה להבאת התחום הזה למודעות החברים ולסייע להם כמיטב יכולתו.

לאורך שנים רבות היה מאיר "אושיה" מרכזית בקיבוץ בכל הקשור לתרבות ולספורט, מהעמודים המרכזיים שלנו בתחומים אלה. הוא מילא תפקידים רבים, מסדרן עבודה ועד רכז תרבות ורכז חגיגות שנת היובל של הקיבוץ, חבר בועדות שונות, רכז חגים, רכז שיחות הקיבוץ, ועוד. שנים רבות כתב בהומור המיוחד והאופייני לו פיליטונים ותכנים למסיבות ולערבים בקיבוץ, חלקם יחד עם בועז רץ, ז"ל, חברו הטוב.

מאיר שיחק יותר מ-120 משחקים במדי נבחרת ישראל, ואף זכה להירשם בספר השיאים של גינס. יחד איתו זכתה הנבחרת בהישגים רבים, ובנבחרת הפועל עין המפרץ זכה בגביע המדינה ובאליפות הליגה הלאומית כמה פעמים. לדברי מאיר - "שמחת הניצחון במשחק ותוגת ההפסד הם קודם כל חוויה אישית פנימית של השחקן, ורק אח"כ של הקבוצה". למאיר היה תפקיד חשוב ומשמעותי לאורך השנים בפיתוח המקום המיוחד של הכדורעף בתרבות ובהווי המקומי בעין המפרץ, ובפיתוחו במטה אשר ובארץ בכלל.

איש רב פעלים היית, מאיר, בכל כך הרבה תחומים ולאורך שנים רבות, והשארת חותם עמוק בחיי התרבות והספורט של אנשים רבים בקיבוץ בפרט ובארץ בכלל, בנוסף לחותם העמוק והמשמעותי שהשארת בנערים ובנערות רבים רבים אותם לימדת, חינכת, ונגעת בנפשם. יהי זכרך ברוך ונוח על משכבך בשלום!

אנו אתכם בכאב ובעצב על לכתו של מאיר מאתנו, שרה, יובל ואורנה, נועם וליאת, שירי ואופיר, תומר וגל, הנכדים, המשפחה הרחבה וכל החברים.

כתבה: רחלי גזית.

שרה ספדה:

מאיר היה איש גדול, התנשא לגובה של 1.92 מ', מעל 90 ק"ג של שרירים. נראה לפעמים אפילו קצת מאיים, אך בלבו ובנשמתו היה רך, חומל ואוהב.

מאיר היה איש של אנשים ואיש של אהבה. אהב מאד את הוריו, אחותו והאחייניות. אהב מאד את ילדיו ונכדיו שהיו משוש עיניו, ואהב מאד את קיבוץ עין המפרץ. תמיד דאג גם לחניכיו ב-"נעמן" וב-"אופק". איש אשכולות, רחב אופקים, תלמיד חכם, שאהב ספורט, ספרים, סרטים, טיולים, שירים רוסיים ועוד. היה כל כך מגוון בשטחי העניין שלו, ותמיד היה ייחודי ומקורי בתובנות שלו.

תודה אהובי, על 55 שנים יחד – טובות, מאושרות וחווייתיות. היה שלום, עוד ניפגש.

נועם ספד:

לפני כ8 חודשים סיימנו משחק ליגה סטנדרטי ובדרך הביתה הרמתי טלפון לאבא. אבא תמיד היה הטלפון הראשון בכל אירוע, מבחן, משחק, או כל נושא שולי לקבלת משוב, עצה, או רק תמיכה. לאחר צלצול אחד ניתקתי. פתאום בבת אחת הבנתי שהשותף שלי לדרך, יותר נכון מתווה הדרך, כבר לא באמת לצידי. עם זאת, עדיין הרגשתי ואני מרגיש גם כעת בר מזל על הזכות שהיתה לי לאורך השנים לרכוש מאבא את המטרות, את הדרכים, ובעיקר את הערכים עליהם אני והאחים שלי בנינו את חיינו.

הזיכרונות מאבא רבים ומגוונים וכל אחד מציג את דמותו הייחודית. למשל - מתקופתו כשחקן אני זוכר איך נסענו פעם בנפרד מהקבוצה למשחק מול רמת אביב. הייתי צעיר מאוד, אבל קשה לשכוח איך אבא אומנם שיחק מצוין אבל מהר מאוד קיבל את הכרטיס הצהוב, ואז במהרה את האדום. לאחר שהשופט שלף לו את שני הכרטיסים ביחד הוא ניער את עמדת השופט עד שכמעט נפל. אחרי המשחק נשארנו לישון בתל אביב, ואבא סיפר לי בסבלנות ובשקט על ההיסטוריה של העיר, ועל החיים הקשים שהיו לסבים, ההורים של אמא, בשואה. הניגוד הזה בין פרא האדם שנלחם בציפורניים לניצחון לבין האבא הסבלני המלמד והאוהב, ליווה אותי כל ילדותי.

מאחר והלכתי בדרכו של אבא כמורה וכמאמן, רבים שואלים אותי על ההכוונה שקיבלתי. זה לדעתי מציג רק חלק קטן מהתמונה. לא מזמן, בדיון שנערך בבית הספר, אמרתי שההורים של היום מעורבים פחות בחיי הילדים מהתקופה שהייתי ילד. הרבה גבות הורמו ונאלצתי לסגת מהקביעה הלא מבוססת שלי. לאחר מכן חשבתי, מדוע אמרתי זאת? הרי אנחנו יישנו בלינה משותפת והיינו בבית ההורים אולי 3 שעות ביום להבדיל מהיום. מהר מאוד הבנתי מדוע טעיתי. אבא היה מעורב, דוחף ועוזר בכל חלק מחיי. חיפשתי כמה סיפורים שיסבירו:

לא מזמן היינו בים כל המשפחה, וסיפרתי לילדים איך פעם עמד פה מפעל פרוטרום שזיהם את הסביבה, באותו הזמן כתלמיד תיכון עשיתי עבודת ביוטופ בביולוגיה לבדוק את כמות הצדפים מול החומה של עכו, ולהבדיל מול פרוטרום. אבא נרתם למשימה ובנה רשת מיוחדת במסגרייה, וככה נכנסנו שנינו עמוק לים כמה פעמים באמצע החורף כדי למצוא צדפים ואז למיינם.

לאחר התואר הראשון אבא אמר לי לנצל את המומנטום וללכת ישר לתואר השני, כמובן שמרדתי וסירבתי. במהלך המו"מ נולד הרעיון המנצח: אני אעשה את המבחנים ואבא את העבודות, וכך היה. ליאת ביקרה את ההסכם המפוקפק, טענה שלא הוגן שאני מעביד אותו ככה ומאלצו ללמוד חומר שהוא לא מכיר, ועוד להכין עבודות ברמה גבוהה. אבל זה לא הפריע לה לחתום איתו על אותו הסכם בתואר השני שלה.

אבא הנחיל לנו, כבר בילדות, את הערכים של הצטיינות והישגיות. דחף אותנו להצליח תמיד וטען שאין מקריות בחיים - כדי להצליח צריך לעבוד, ללמוד ולהשקיע. לאחר שהטמיע בנו ערכים אלו ניסה, כמפעיל של בובות על חוט, לשלוט ולווסת בעוצמות. בהמשך גילה במיוחד עלי, שהתחרותיות וההישגיות פרצו את גבולות שליטתו, לכן בשנים האחרונות היה נוהג להגיד לי אותו משפט לפני כל משחק: נועם, עשית כל מה שיכולת. מה שיהיה יהיה, העיקר שתלחמו ותתנו הכל, השמש תזרח גם מחר בכל מקרה.

בבגרותי אהבתי לנצל כל רגע איתך לבד. אם זה לקרוא לך באמצע יום העבודה שלך, לצפות בשחקנים פוטנציאלים לקבוצה, אם זה בנסיעות למשחקי ספורט, לא משנה באיזה ענף, ובעיקר לקטוף תירסים, אבטיחים ועגבנית בשדות. תמיד חיכיתי שנגמור לדבר על מה שצריך, כלומר כדור עף או התעניינות בנכדים, ונעבור לדבר על מה שמעניין - ספר טוב שאחד מאיתנו קרא או סרט או פוליטיקה, או שיחות על אירועים היסטוריים מעניינים, ששם תמיד ניסיתי לתת לך פייט ללא הצלחה. באחת הנסיעות האחרונות, בעודנו בשדה העגבניות, דיברנו על הספר סטלינגרד ולא שמנו לב שדרכנו על קן צרעות, חזרנו הביתה כאובים מאוד.

היית סבא נהדר לנכדים, עם כל כך הרבה חום ואהבה. לא אשכח איך לפני שנתיים הרמת לי טלפון ב-23:00 בלילה וביקשת שאגיע אליכם הביתה. ביקשתי לדחות לבוקר, אמרתי שרק הייתי אצלכם עם

הילדים, אבל לא הסכמת לדחות. בדרך כלל נהגת ככה כדי להגיד לי משהו חשוב לפני משחק שהיה לך חשוב שאזכור, ורק פנים אל פנים האמנת שהמסר באמת עובר. הגעתי אליך ואמרת לי ככה: שמתי לב שדיברת קצת בחוסר סבלנות לאחד מילדיך, וחשוב לי שתדע שהילד הזה הוא מיוחד ורגיש ושאני אוהב אותו מאוד. אני רוצה שתבטיח לי שתמיד תהיה לך סבלנות אליו, שתמיד תהיה רגיש ותמיד תעצים אותו. הבטחתי ושוחררתי ללכת לישון.

אבא, יכולתי לספר עוד הרבה, אבל אנשים מתעייפים וגם לך אמרנו תמיד לקצר בסיפורים. תודה על כל מה שנתת לי, אני אוהב אותך מאוד ויודע שהלכת מאיתנו מסופק בידיעה שלכולנו טוב, ושדרכך תשמר גם לנכדיך. נשמור על אמא שטיפלה בך כמו גיבורה, ואתה תמשיך לדאוג לנו גם מלמעלה.

אבא, נלחמת ונתת הכל, והאהבה שקיבלת מראה שגם ניצחת.

שירי ספדה:

בבוקר יום הנסיעה שלי באתי לבקר אותך. הביקור היה טוב - היית חייכן ונעים, הרגשתי שאתה שמח לראות אותי. התאריך היה תשעה באב, ובמפגש המוסיקה השמיעו שירים בהתאם. ברקע התנגן "הליכה לקיסריה", השענתי את ראשי על הכתף שלך. לרגע הרגשתי שוב את אותה תחושה מופלאה של ילדה ואבא. חששתי מהמציאות אליה אחזור, אבל השיר הנהדר על עוצמת החיים וכוחה של תפילה נסך בי תחושת ביטחון. הרגשתי שזה סימן שהנסיעה נכונה...

השנים האחרונות היו מאוד עצובות. במבט של ילדה שרוצה חזרה את אביה - גם מכעיסות, "לא פייריות", מבאסות... אבל אתה תמיד אמרת שצריך לשחק הכי טוב עם הקלפים שמקבלים... ואכן שיחקת מעולה! היו לך חיים מלאים ומדהימים! היית איש רוח ועשייה במגוון תחומים-תפקידים בקיבוץ, בספורט, בעבודתך כמורה ומחנך, ולאחר מכן גם בביטוח. תמיד היית מוערך ואהוב עד מאוד!

עבורי היית האבא הנערץ שלי. תמיד היווית עבורי מגדלור, וכך תישאר. ידעתי שתעשה הכל בשבילי, תבוא לקחת אותי מכל מקום שאבקש, תעזור ותייעץ לי בכל בעיה, תנחם אותי בעצב או באי-הצלחה ,ומעל הכל- תמיד תהיה אוהב וגאה בי. יחד עם זאת, תמיד הצבת לנו מטרות וכיוונת להגשמתן. לכולנו היה ברור שלימודים ורכישת מקצוע הם במקום הראשון, ואין מקום להתפנקות או ללוזריות (מילה בה אהבת להשתמש). תמיד דחפת אותנו קדימה, אבל גם הענקת לנו את הכלים והיסודות להגשמה והצלחה. בכל אחד מאיתנו זיהית את נקודות החוזק להעצמה וגם את הדברים לאימון ולשיפור.

תמיד אזכור את החופש הגדול שלי לפני כיתה א', בו התעקשת ללמד אותי לקרוא ולכתוב לפני כולם. הייתי קטנה בגיל יחסית לילדים האחרים, וחיפשת דרך לנסוך בי ביטחון. לא אשכח לך גם את האימונים המפרכים ב"הליכת קופים" ו"מריצה", כי טענת שאני צריכה לחזק את הידיים וחגורת הכתפיים. שנים רבות אחר כך הייתי צריכה לעשות תרגילי חיזוק מפרכים ליעל התינוקת, ונזכרתי בכך בחיוך.

היית אבא מופלא. אני מודה לך על כל מה שהיית ועודך עבורי. אני מאושרת שהכרת ואהבת את אופיר, וששלוש בנותיי זכו להנות ממך כסב. אוהבת עד השמים והכוכבים ובחזרה – שירי.

תומר ספד:

שלום לכולם, ותודה רבה שהגעתם היום.

אבא שלי היה מאד מעריך את העובדה שכל כך הרבה אנשים עומדים כאן לכבודו במצב הבטחוני ובמזג האוויר הזה, אבל כנראה שמהר מאד תחושת ההערכה הייתה מתחלפת בחשש כבד, על גבול החרדה, שחם לכם מדי, שיכאבו לכם הרגליים מהעמידה, או שאתם לא שותים מספיק מים ותתייבשו, אז בבקשה שמרו על עצמכם.

לפני לא הרבה שנים, אחרי עוד ראיון מוצלח של נועם בטלוויזיה, ייעצת לי שבכל הזדמנות אתן רק לו לדבר, כי גם ככה הוא יעשה את זה טוב יותר ממני. כמובן שכרגיל צדקת, אבל בניגוד לשאר הילדים שלך, אני אהבתי מדי פעם למרוד ולא לבצע את דבריך במלואם, וכך אעשה גם היום, כדי לספר חלק קטן מהחוויה המדהימה של להיות הבן שלך.

תמיד נהניתי להיות האח הקטן והמפונק, אבל יש פרט אחד על בני זקונים במשפחה של אחים גדולים ומוצלחים שלמדתי בדרך הקשה - ממש לא פשוט להרשים את ההורים.

הרי מה כבר יכלתי לעשות שהם עוד לא ראו? לא הייתי שחקן הכדורעף הטוב ביותר במשפחה, וגם לא התלמיד הכי מצטיין. וכמה שניסיתי, אפילו לא הצלחתי להיות הכי גבוה.

ובעוד את אמא עוד הצלחתי לקנות בחיוך כובש וחיבוק לבבי, אותך היה קשה יותר לרגש.

הבנתי שאני חייב למצוא תחום בו האחים שלי לא הבריקו, ורק בגיל מאוחר יחסית, אחרי חיפושים רבים, מצאתי איתך שפה משותפת בשטח שתמיד היה קרוב לליבך באופן מפתיע - תיקון אופניים.

הגאווה שבה הסתכלת עליי אחרי שהצלחתי לתקן פנצ׳ר בכוחות עצמי, ואמרת בסיפוק ״את זה אפילו יובל לא יודע לעשות!״, הייתה מיוחדת וגם מצחיקה בו זמנית. באותו הרגע התקשרתי לגל והודעתי לה שהיא יכולה להיות רגועה, כי אבא שלי מוסר שהיא התחתנה טוב.

ברגעים כאלה קל להיזכר באירועים גדולים ומשמעותיים, אבל אני דווקא הכי אהבתי לבלות איתך בפעילויות יום-יומיות רגילות, כמו אימוני כדורעף מפרכים בקיץ באולם, נסיעות לסידורים שונים ומשונים, צפייה בסרטים, או סתם לאכול ביחד מרק של אמא מול שידור ספורט בטלוויזיה.

הסיבה היא שתמיד היה מעניין לדבר איתך, ודאגת לתבל כל פעילות שגרתית שכזו בסיפורים הייחודיים שלך. למרות שהכרתי את כולם, עדיין נהניתי להקשיב לך מספר אותם שוב ושוב, ולהתפלא איך בכל פעם מחדש אתה מצליח לספר אותם מזווית אחרת, ליצור מתח, ולפעמים גם להוסיף פרטים שטרם סופרו, ובספק אם באמת קרו.

בנסיעות ארוכות ברכב בחו״ל, היינו מכבים את הרדיו ודורשים שתספר לנו סיפורים לפי נושאים מגוונים שנבחרו מראש, ואתה היית נענה לאתגר ומדבר לעתים גם שלוש שעות ברצף, כל עוד סיפקנו לך זרם נשנושים קבוע. באותן הנסיעות היית מצחיק את גל עד כדי דמעות, כמו שאני אף פעם לא הצלחתי, והחלק המתסכל מבחינתי היה שעשית את זה לגמרי בלי לנסות.

אחד הזיכרונות הבולטים ביותר שלי ממך הוא שתמיד היית עסוק, גם כשהיית בבית, אם זה בהכנת מערכי שיעור עבור יום הלימודים הבא, ענייני ביטוח, עזרה לאחד מבני המשפחה או עבודות כאלה ואחרות. תמיד אמרת שכשיש משימה לבצע, עדיף לתת אותה לאדם הכי עסוק, כי הוא בוודאי יידע להתמודד אתה. גם כשכבר היית בפנסיה, קרה לא פעם שהגעתי אליכם הביתה בערב ושאלתי לשלומך. ענית לי: ״אני לא יכול לדבר עכשיו, אני מאד עמוס״. כשתהיתי מה כבר יכול להכביד עליך כל כך, ענית תוך כדי הצבעה על ערימת העיתונים מסוף השבוע: ״מה אתה מדבר? אני בפיגור אדיר בקריאה!״

אז אבא, עכשיו אתה יכול סוף סוף לנוח באמת, אבל כמו שאני מכיר אותך, לא משנה איפה אתה נמצא, כנראה שכבר השאלת ממישהו עט פארקר ופתק קסמים לבן שהמקום בו לעולם לא נגמר, ואתה ממלא אותו בכתב קטן במאות משימות ותזכורות, ולבסוף מצמיד עם גומיה פשוטה לחפיסת הסיגריות שבכיס החולצה.

אתה יכול להיות גאה שמשימתך כאן הושלמה, והעברת לילדים ולנכדים שלך לא רק גנטיקה משובחת ושיער מקורזל, אלא גם ערכים וחינוך שעיצבו אותנו, וימשיכו לעצב את הדורות הבאים בדמותך. תודה לך על זה, ועל כל מה שנתת בשבילנו והיית עבורנו.

ולך אמא, אני רוצה להגיד תודה על הטיפול המסור והמופלא שלך באבא בשנים האחרונות. אני יודע כמה היה לך קשה, ועם זאת, טיפלת באבא עד הרגע האחרון, לא מתחושת חובה, אלא מאהבה אמיתית ורצון שיהיה לו טוב. את ואבא הגיבורים שלי, ואני אוהב אתכם, תמיד ביחד.

אופיו של האדם נבנה ביסודו על התהליך של התכחשות לעובדת מותו, וכי התכחשות זו היא מרכיב הכרחי ביכולתו לתפקד בעולם. בני האדם שונים מכל בעל חיים אחר בכך שהם מודעים למותם הבלתי נמנע, ולכן הם זקוקים לתרבות, לציוויליזציה, שיתנו טעם ומשמעות לחייהם. נפש האדם חייבת להדחיק את האיום הזה שאנחנו כמו נמלה שיכולה להידרס כל רגע, ולשם כך מפתח האדם בכל כוחו את הערך העצמי שלו הממדר את חרדתו. עם זאת, המחיר של ההכחשה הזאת, כמו כל הכחשה, הוא רידוד ההיכרות העצמית וגם צורך להילחם על קיומו שלו, "להיות רע" לאחרים. כל אדם והרוע היחסי שלו.

בבוקר הזה בו אני כותב, 1.9.2024, אני מביט בתקשורת ולא יכול להכחיש: עשרה צעירים שניבטים אליי, שנהרגו ביממה האחרונה, ארבעה אנשי ביטחון ושישה חטופים מתים. המוות מביט לנו ישר בעיניים. אני מתמלא חשש שהבוקר מבינים הורים ישראליים לילדים שהולכים לצבא שנשבר המוסר, שהאמון הופר, שנקרעה נורמת יסוד, אם וכאשר – הם יופקרו בשבי או בשדה הקרב.

הממשלה הזאת שברה את החוזה המיתולוגי. לא רק ראש הממשלה אלא כל שריו הפקירו בניתוק לא יאומן. ובכלל, החיים חזרו, המסעדות מלאות, המטוסים טסים, החטופים חטופים. היומיום חזר, ואנחנו "ידענו" כל הזמן שבסוף הם יחזרו ואיכשהו יהיה בסדר. הם לא.

יום לימודים ראשון ואנחנו כבר למדנו בשנה האחרונה **המון**. למדנו שנשיאנו הוא סוג של בובה המתמחה בתיווכים פשטניים. למדנו ששיר הפרטיזנים, "אחים שריפה" ומגש הכסף הם שירים עתיקים ורלבנטיים מאין כמותם. למדנו שבג'נין, טול כרם, קלקיליה ובחברון שום דבר לא דומה למציאות של השישי באוקטובר. השתנתה לחלוטין מציאות החיים. ויותר מזה, שהטרור היהודי מתעצם ומאשים את הפלסטינים המיואשים בטרור. למדנו שגם "הם" נלחמים עבור עצמם. למדנו ששוב האופציה של הגירה מאסיבית ותופעת "היהודי הנודד" חזרה להיות ממשית, מדי. למדנו שלא למדנו כלום והקונספציה היהירה שולטת בנו ומביאה אסון. וגם קונספירציה. למדנו שלראש הממשלה יש כוח בלתי מוגבל כאוטוקרט, שלא האמנתי קודם שיש לו בדמוקרטיה שלנו. למדנו פתאום שיש **פחד**. 76 שנים לא היה לנו ממש פחד, והוא חזר בגדול ובעשן. למדנו ששליטי שבע זירות חיצוניות מכתיבים לנו התנהגות ומצב רוח. למדנו מאינסוף דו"חות שהנוער המתבגר שלנו לוקה היום באלימות, חרדה ומפל ריכוז אדיר, שמי יודע איך נתקן אותם (הם בכל זאת הסיכוי הנצחי של האנושות המקומית). למדנו שהמדינה העובדתית היציבה יחסית, הקיימת, הפכה למסגרת מתרוקנת גיאוגרפית, נפשית וכלכלית.

קראתי שלמרות הכל הבורסה יציבה ואף עולה, וזה סימן, אולי, לסוג של תקווה, כי ידוע שבדרך כלל הבורסה צופה את העתיד.

למדנו מה זה שנאה הכי ברוטאלית, שוב, אחרי השואה, שנאה שגם אנחנו נגועים בה.

למדנו שבמובנים מסוימים חזרנו ל–1948 וצריך להתחיל מחדש המון דברים, לבנות את הגבולות, לייצר ביטחון מסביב ולבנות נפש של ישראלי אופטימי שחי בממ"ד כבר כמעט שנה. למדנו שאיש לא העז לדמיין כאן שניתן להפציץ חופשי שנה שלמה ולהרוס בתים ויישובים, איזו מדינה הייתה מרשה לדבר כזה להתרחש? למדנו כמה העולם באמת שונא אותנו וכמה ארה"ב באמת ידידה (כן, אינטרסים), ושאנחנו לא פחות מהמדינה ה-51 שלה. למדנו כמה עמוקה ונחושה היא משיחיות איסלמית ויהודית. כמה דת היא דם הקנאות. למדנו כמה אנשי הכיפה הסרוגה בולטים בצה"ל. למדנו שאין סיכוי לחיות על חרבנו (כמו שאין סיכוי להחזיר את החטופים בכוח) ושרק בסוג של דיאלוג עתידי יש לנו סיכוי קיומי כאן. למדנו שהטון היוצא מן הכנסת הוא דוגמא לעם ולנוער לטירלול פרוע בזיהום של אמסלם, בשתלטנות של קרעי,

ב״איפוק״ של טלי גוטליב ובצביעות של נתניהו. למדנו שהעם היהודי, ״האור לגויים״ מעדיף, חד משמעית, פוליטיקה בזויה על מוסר ועל הקרבת בניו.

למדנו על אלף וחמש מאות דרכים לאבל, ליתמות, לשכול ואלמנות. וגם למדנו שהקיבוץ שלנו נמצא במקום לח, שטוח ועם יתושים, ובכל זאת הוא בין הבטוחים עד כה בארץ.

האסטרולוגיה אומרת שבני מזל קשת (מזלי) עסוקים עכשיו בעתיד. אכן העתיד עכשיו הוא ״שם המשחק״ (לא שבהווה טוב). נראה...

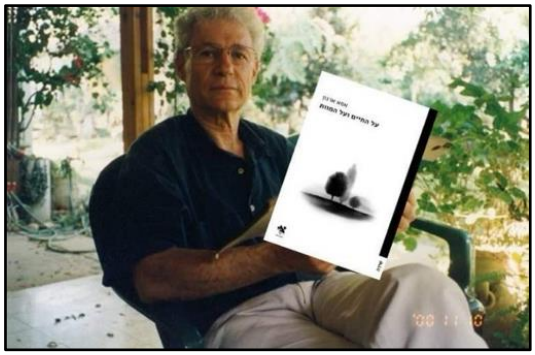

ספר בנעלי בית

מוזמנים למפגש השקה לספר השירים
״על החיים ועל המוות״
שכתב אסא ארנון
ביום שני 16.9.24 בשעה 17:30 בספריה

מהתברואה

קדחת מערב הנילוס

נוכח הימצאות יתושים באזור הדרומי של המועצה, מדור ההדברה באגף התפעול של המועצה ממשיך בביצוע ניטורים מוגברים והדברה בחומרים מאושרים ע״י המשרד להגנת הסביבה, הן בשטחים פתוחים והן בשטחים ציבוריים. כמו כן יבוצע מעקב ודיגום נוסף להימצאות זחלי יתושים בבתי גידול.

אנו מבקשים מכלל הציבור ביישובי המועצה לדווח למוקד על הימצאות מים עומדים בשטחי היישוב, ואנו נגיע לבצע הדברה בכל מקום שיידרש.

בנוסף, אנו מבקשים מהציבור לנקוט בפעולות הבאות על מנת למנוע דגירה של זחלי יתושים:

- יש לשים לב לכל כלי קיבול המכיל מים, החל מכוס, דלי וכו׳, כולל ברזים דולפים. יש לתקן נזילות ולנקוט בפעולות ייבוש מקורות מים עומדים (בחצרות, בגינות, במרפסות ובתוך הבית).
- יש להתקין רשתות על הדלתות והחלונות, להשתמש בתכשירים דוחי יתושים, ולהשתמש במאוורר על מנת להרחיק יתושים מיושבי הבית.
- לוודא שאין הצפות במרתפים ובמקלטים.

ברכות חמות

לדורון נבון

לרגל גיוסך לצה״ל לתפקיד מכ״ית מג״ל
מאחלים לך שרות מהנה מאתגר וקל
שימרי על עצמך וחיזרי במהרה ובשלום הביתה.

באהבה –
רוית המקשרת, המשפחה
וכל בית עין המפרץ

מאגף הבריאות/ שמרית

חברים יקרים שלום

הנה תם לו החופש הגדול. כולם אט אט חוזרים לשגרה המבורכת, הסתיו נותן אותותיו עם התקצרות הימים והתקררות מזג האויר (?). אגף הבריאות בפעילות אינטנסיבית גם בימים אלה והנה אשתף אותכם במעט מן המתרחש:

ראשית, אברך את נציגות הציבור החדשות המצטרפות למינהלת הבריאות - **אפרת צור ואמנה שפיר,** שמונו במקומן של **רחל לויתן** היקרה מאוד, שתרמה בנוכחותה לפעילות האגף וסיימה קדנציה שלמה עמנו, **ואסנת דוד** שהתמנתה לפני כשנה ליו"ר המנהלת. פעלנו בתקופה זו בהרכב מעט חסר, אך אני שמחה למלא מחדש את שורותינו ולהמשיך בפעילות עם כוחות מחודשים.

שנית, אעדכן לגבי התהליך שמתרחש בביתנו. אזכיר כי בשנתיים האחרונות אנו סוקרים את פעילות הבית המשפחתי על תחומי התנהלותו השונים, ולפני כשנה וחצי קיבלנו החלטה, בעקבות ביקורת חיצונית שנערכה על ידי חברת מגל, לשנות את המבנה הארגוני של הנהלת הבית. פרסמנו קול קורא למנהל כללי לבית המשפחתי, וטלי יועדה לתפקיד מנהלת תפעול הבית. על אף ניסיונותינו לגייס אדם מתאים לתפקיד הניהול הכללי, לא הצלחנו במשימה, והתכנסנו לחשוב כיצד נוכל לקדם את הנושא. לאחר בחינה ובדיקה בקיבוצים אחרים, הגענו למסקנה כי היקף המשרה שהגדרנו ותנאי השכר הם שהקשו על מציאת אדם נכון וראוי לתפקיד משמעותי זה. אנו רואים חשיבות רבה בהבאת תהליך זה לידי סיום, לכן בימים הקרובים יפורסם קול קורא מחודש ומעודכן למנהל כללי, למועמדים מהקיבוץ ומחוצה לו.

לבסוף, אציין גם את התהליך המשמעותי שנעשה בהקשר לעדכון הסדר הסיעוד. פגשתי אותכם רבות בתקופה זו סביב נושא זה- בשני מפגשים של שיתוף הציבור, בשיחת קיבוץ ובמפגשים פרטניים. כפי ששיתפתי לא פעם, נושא הסיעוד הינו נושא מורכב וסבוך וכפי שנדרש לנו זמן ללמוד אותו כך נדרש זמן וסבלנות להסביר ולהנגיש אותו לכם. היה לנו חשוב מאוד לשמוע את דעתכם לאורך כל הדרך, להבין את חששותיכם ולמצוא פתרונות יצירתיים אך אחראיים בנושא הסיעוד, ואני סבורה כי ההסדר שהוצע אכן נותן מענים למגוון מצבים סיעודיים ומאפשר לחבר לקבל סיוע מתאים. מעבר לכך, התמלאתי בתחושה של סיפוק ומשמעות בתהליך זה שהתבסס על שיתוף פעולה וסובלנות של מינהלת הבריאות, ההנהלה וכמובן שלכם!!

מאחלת לכולנו שנזכה לייצר עוד תהליכים כאלה יחדיו, ועד לפעם הבאה שנשתמע - שיהיה לבריאות!!

קיבוץ מחבק קיבוץ והוועדה למעורבות חברתית

רויטל לוי

אז מה הקשר בין השניים? התנועה הקיבוצית והמועצה האזורית החליטו על חיבוק של קיבוצי הצפון והדרום שזקוקים נואשות לאחד כזה. עין המפרץ, כמו עין המפרץ, שמח תמיד לתת כתף, מקום, אירוח, והרבה נשמה.

תמיר וניצן הרימו את הכפפה, וביחד איתנו - צוות מעורבות חברתית, החלטנו לאמץ את קיבוץ חניתה. לתת ולתרום מה שצריך וניתן.

נכון להיום - לתמיר הייתה פגישה עם מנהל הקהילה ויו"ר חניתה, יחד עם **איל רייז**. ניצן- יחד עם צוות התרבות שלנו נפגשה עם נציג הקהילה ומנהלת התרבות. עלו כמה רעיונות והתחלנו להריץ.

אנו מעוניינים להרחיב את הכתף בצוות לתחומים כמו לוגיסטיקה, חינוך, תרבות ומה שיהיה צורך – על כן אנו מחפשים מתנדבים חברים המעוניינים לתרום בנושא. נשמח מאד לכל רעיון/ הצעה/ רצון לעשייה מכם- חברי הקיבוץ. אנחנו יודעים שבשעת הצורך - תבואו לעזרתנו.

במעמד זה - רוצה להזכיר לחברים על וועדת מעורבות חברתית. יושבים בוועדה - **תמיר שחף, אורית שק, שרון סיון** ואנכי. וועדה זו מקבלת פניות של חברים לתרומות. בדרך כלל תרומות לעמותות בהן מתנדבים החברים. השנה - תרמנו רבות לקיבוצי הדרום, לנסיעות לכיכר, וכו'. האג'נדה שלנו אומרת שנשמח לתרום למקומות בהם יש לחברי הקיבוץ שותפות של התנדבות במקום, או תרומה לעשייה שמערבת את החברים.

אני מזמינה אתכם החברים לפנות אלינו אם יש צורך שכזה ונשמח להיות תמיד בצד הנותן!

בברכה - רויטל לוי
רכזת וועדת מעורבות חברתית

בנימה אישית/ פניה זהר

מאז ההפרטה נעשינו קיבוץ יותר מורכב, קיבוץ עם יותר הסתכלות לפרט, קיבוץ אשר המילים כמו אנחנו, שלנו, קהילה, תופסות מקום אחר בלקסיקון.

אבל - ויש כזה – בעקבות ההפרטה חשוב שנהיה יותר ויותר מעורבים במה שקורה סביבנו, מעורבים בהחלטות שצריכות להתקבל, מעורבים בתהליכים שקורים, בכדי שכל אחד מאתנו יוכל לדאוג למשפחה ולדברים החשובים לקן המשפחתי בכל ההיבטים מבלי לפגוע באחר. להשמיע קול, ביקורת, להיות קהילה חושבת, קהילה שהיא חלק.

גם מנהל הקהילה ושאר המנהלים - יחד עם הצוותים - צריכים למצוא את האיזון לצמיחת הקהילה ולא לשכוח את הפרט. לקבל החלטות שצריכות להיות אופטימליות ולשרת את כולם. לדאוג ולא לשכוח שכל פרט הופך בסופו של דבר "עדיין" לקהילה. לא תמיד קל לאזן בין כל העולמות. תמיד, אבל תמיד, מישהו לא מרוצה. בפן החברתי יש לנו אתגרים גדולים, ואני מאמינה שנצליח גם אותם לפצח. מאז שאני בועדת אסיפה הצלחתי לראות, לקבל זום אאוט ולהבין שבסופו של דבר החלטות צריכות להתקבל ביושר, גם אם – לצערי - לא כולם מרוצים.

אני מאמינה באנשים ורוצה גם להאמין שהם עושים את הטוב שהם יכולים, גם אם לפעמים הם טועים בדרך. אנשים שמובילים תהליכים, מאמינים ביעדים ובמטרות שהציבו לעצמם, רק שלפעמים הדרך לוקה בחסר וכאן יש מקום לתיקון. להיות קשובים לאנשים, באמת קשובים, זאת אומנות. לפעמים זו תכונה טבעים של אדם ולפעמים היא נלמדת. הרצון ללמוד כדי להשתפר, להתבונן כדי להשתפר, הן תכונות שנרכשות עם הניסיון והבגרות.

אני מאמינה בתיקון, בהזדמנות, ומברכת כל אדם שרוצה לתרום בתפקידים הכל כך מורכבים בטח בלהיות מנהל קהילה בקיבוץ. בהצלחה!

תיקון

חברים יקרים, מערכת העלון פרסמה בטעות הודעה שהיתה מיועדת להפצה לארגונים ולא תואמה עם המשפחה.

מי שמעוניין לרכוש את הדבש לזכר לין יכול לעשות זאת במשתלת עין המפרץ או באתר של משק לין. מספר הטלפון שפורסם אינו מיועד לרכישות פרטיות.

שלום לכולם ממערכת החינוך/ רונית ר״ז

פתחנו את בוקר פתיחת שנת הלימודים בידיעה קשה ביותר\, ועצב גדול, לצדן של החולצות הצהובות והלבנות של ילדי בתי הספר. חודשים רבים אנחנו נמצאים בחוויה מפוקפקת של חוסר איזון, חוסר בטחון, אי וודאות וטלטלות רגשיות, שנותנות את אותותיהן בכולנו.

במהלך החופשה, למרות התוכניות הסדורות והמושקעות במערך החינוך החברתי, נאלצנו לפעול בתגובתיות נוכח המצב שהשתנה תכופות, וקבלת ההחלטות וההמלצות של המערכות הסובבות אותנו. קיבלנו הוראות הפעלה אחרות ומחמירות בהתאם. נדרשנו לשינויים תכופים בתכנון הטיולים וביציאה לימי פעילות. הפעלנו ״זמישות״ - קבלת החלטות בזריזות ובגמישות, תוך לקיחת אחריות מירבית לשלומם של הילדים והנוער.

כולנו סיימנו חופש מרשים ועמוס, גם עם ״חוויות״ לא נעימות של אזעקות ונפילות ממש לידינו. תודה לצוות ולנערים מהנעורון הבוגר שתמכו וסייעו לילדים הצעירים.

בתכנון מחדש הפעלנו את מערך שעורי השחייה ב״גן רימון״. נבנה תהליך משותף עם מספר הורים, גובשו נהלים חדשים לקיום השעורים, עם **בובי קלרפלד**, שנרתמה לעזרתנו. בעקבות החלטת פיקוד העורף השעורים לא התקיימו במסגרת הגן, והופעלו באחריות ההורים בימי ההערכות. חבל שלא כל הילדים שנרשמו הגיעו לשעורים. תודה **לאורי ענבר** שארגנה ותמכה, ולכל מי שלקח חלק באפשרות לקיום השעורים.

במהלך החופש ארחנו בחלק ממבני החינוך והקומונה קייטנות של ילדי ישובים מפונים, 140 ילדים מחניתה, מצובה ובצת, שממשיכים ללמוד אצלנו השנה במבנה ״עטיפית״ שהוסב לבית כתות - ביה״ס ״שלום עליכם״, שממוקם באופן קבוע בבצת.

בהנהלת החינוך אנו עוסקים בימים אלו באשרור תפקיד הנהלת החינוך, המורכבת מנציגי הורים ונציגים מקצועיים. לכשיוגדר התפקיד מחדש יצא ״קול קורא״ לבחירת נציגים חדשים.

כמו כן אנו בונים ״מסמך הבנות״ עם ההורים (מסמך שכזה קיים להורי ילדי החוץ). המסמך יעסוק בערכים המובילים את המערכת, וההסדרים לקיומם של אותם ערכים ; יצירת התנהלות ראויה, והבנת מערכת היחסים בין המשפחה ומערכת החינוך. הצורך במסמך שכזה נובע מאי הבנות שעלו בשיחות בין ההורים והצוות, כמו דרישות שאינן באחריות הצוותים, או התנהגויות בוטות ואלימות מול אנשי צוות, מצב המחייב טיפול עומק והבנת מערכות היחסים למיניהן.

הטיפול בנושא האבחונים לילדים עבר למערכת הבריאות. תודה **לאורה פרי**, שטפלה במקצועיות ובמסירות במשך שנים בהכוונת ההורים.

לקראת שנת תשפ״ה

בגני הילדים ממשיכות הגננות המובילות וחלק מנשות הצוות הקבועות. מספר מטפלות נוידו בין - 5 הגנים, והגענו ליציבות צוותית (נכון לעכשיו).

בחינוך החברתי, גילאי 6-18, אנחנו עדיין בחוסר של אנשי חינוך, ומשקיעים משאבי זמן בחיפוש ובראיונות. ליהוק צוות מיומן ויציב הוא פועל יוצא ממטרות החינוך המרכזיות, לצד הגדלת המשאבים הכספיים ותהליך שימור העובדים. בנעורון עובדת **עפרי ג׳אנו**. תלווה אותה **רום פלד**, שסיימה לימודי עבודה סוציאלית ולה ניסיון רב בהובלת הנעורון.

בביה״ס ״גוונים״ ילמדו השנה 650 תלמידים, מתוכם 12% -מעין המפרץ-78 תלמידים. כנ״ל גם כוח האדם מצטמצם מקיבוצנו. בשנה החדשה ימשיכו ילדיי ״גוונים״ להגיע בשעה 13:15 למרח״בים, נושא המחייב אותנו להתארגנות והערכות אחרת בחינוך החברתי.

ב״אופק״ ימשיכו תלמידי ז-ח ללמוד במבנה הקומונה, ובחלק ממבני החינוך והספריה. תהיינה 8 כתות ז ו-4 כתות ח׳.

מאחלת לכל ילדינו וצוותי החינוך שנת לימודים שגרתית ומעניינת

הסתיימה לה עוד פגרה בסבבא. התגעגעתם? אנחנו כן... בזמן שנחתם אנחנו, צוותי הפעילות, נפגשנו לתכנן את מחצית העונה השניה, עדיין תחת אותו תקציב שיתחלף לו בינואר.

צוותי הטיולים של עין המפרץ וכפר מסריק נפגשו לשם שיתוף פעולה ביניהם, והוחלט לנסות לקיים טיולים שיהיו משותפים לשני הקיבוצים. בטיולים אלו כל קיבוץ יקבל חצי ממקומות האוטובוס. שני הטיולים המשותפים הראשונים יתקיימו לקיבוץ רמת הכובש ולמוזיאון הצבעים בחולון. כמובן שלקראת כל טיול תתפרסם כרגיל תכנית הטיול על לוח המודעות, בעלון ובאתר 'סבבא' במקומי.

מועדון יום ג' הזדרז, וכבר השבוע פתח את שעריו עם הרצאתו של אורן לימור – "שמע קולי ותפילתי" – שירה ותפילה כחוויות מרוממות נפש. בשבוע הבא נפגש במועדון עם מנחם טילמן על **פרשת איראנגייט** – מה באמת קרה לעמירם ניר. המפגש יתקיים ביום שני ה-9.9.24 (שימו לב לשינוי ביום) בשעה 18:00.

מועדון ארוחת הבוקר יתכנס לראשונה ביום רביעי 18.9 עם ההרצאה: "ראש השנה – איך שחג מתגלגל לו..." עם **נעמי מעודד** – רבה חילונית הומניסטית. עוד בהמשך מפגשי יום ד' ומועדון ארוחת הבוקר נארח את ורד אריאל מעמותת הוותיק, ולקראת פתיחת "אשרינו" ברגבה נארח את שלמה אשכול. נארח גם את דרור צור מהרדוף, את נועה בן אשר (אשתו של רז), ושני מפגשים בשיתוף ו. בריאות בנושא שמיעה ו"מיתוסים על דמנציה".

חוגי ההתעמלות – על כיסאות וטאי צ'י – ממשיכים כרגיל (גם בתקופת הפגרה). ההתעמלות במים הסתיימה אחרי שישה שיעורים ומיעוט משתתפים.

ב**בית מארח** התארחנו אצל **שלומית פרדו**. היה מעניין ו... טעים.

כל שאר ה**חוגים** נפתחו מחדש – פטנק, אנגלית, מוסיקה, שחמט, ברידג' ועוד...

ספר בנעלי בית יארח ב-16.9 בספריה את **אסא ארנון**, עם ספרו החדש – "על החיים ועל המוות".

בברכת שנה טובה,
מיכאל.

בני ה-60 פלוס מוזמנים למסע במדבר

מתנות התבונה במדבר

בתאריכים 24-26.11

דווקא עכשיו קחו זמן לנשימה, והעניקו לעצמכם שלושה ימים במדבר. צאו מהשיגרה, צאו למסע מותאם לגילכם. הסתכלו על חייכם עם הפרספקטיבה של הגיל, כשמסביבנו מדבר עוצמתי ומרפא ומאהל קסום ומפנק במיוחד. זה הזמן לעצור ולהשקיע בעצמכם במסע בלתי נשכח, לצאת לשלושה ימים של תובנות וחוויות.

הרשמה באתר האינטרנט של 'מכון לתבונה'.

עולים לכיתה א'

עדן ריצ'רדסון

קאי עמיר

ברי גלילי

איתן סלוק

ללה צור-גלילי

רתם הראל

רותם סנדורי

נוגה גביזון

דורון עמרם-קוצר

רז ענבר

ניר כץ

דניאל טף

עומר קריגר

בהצלחה!